

СИНЧЕЦЪ

Имаше едно време една жена съ две деца, момче и момиче, съ имената на две мили цвѣта: момчето — Росенъ, момиченцето — Ружка.

Една пролѣтна утринъ, презъ Велики пости, бедната жена повика дветѣ деца и каза имъ:

— Ружке, Росене, я идете въ гората и наберете киселецъ, да ви сготвя днесъ киселецова чорбица! Откога ми се е прияло такава чорбица. Гледайте само да сж помлади и по-крѣпки листенцата!

Дветѣ деца много се зарадваха. Още отъ есенъта не бѣха стѣпвали въ гората. Грабнаха една кошничка и припнаха нататѣкъ.

— Хемъ не влизайте много навътре! — извика майката подирѣ тѣхъ. — Да не се изгубите, или да ви сповети нѣкоя беда.

Но децата нито я чуха. Тѣ литнаха като вѣтрѣ и на единъ дѣхъ стигнаха до гората. Тамъ дърветата бѣха се раззеленили вече, по клонетѣ подхвъркаха и

пѣха птички, изъ въздуха брѣмчеха пчелици. На децата се струваше, че всички гледатъ тѣхъ, радватъ имъ се и весело ги поздравяватъ. Тѣ закачиха на едно клонче кошничката и се заловиха да бератъ киселецъ. Берѣха и колкото навлизаха по-навътре, толкова по-младѣ киселецѣ намираха. Разговаряха си весело, смѣха се и берѣха. Не помнѣха колко време измина така. Когато се изправиха, слънцето грѣеше вече високо на небето. Огледаха се наоколо — отвредѣ ги заобикаляха високи дървета.

— Како, стига толкова! Да се връщаме! — страхливо каза Росенъ, по-малкиятъ.

Ружка не отговори. Тя се оглеждаше наоколо:

— Росене, че кжде е пѣтътъ? — попита тя. — Я вижъ, колко много пѣтеки се кръстосватъ покрай насъ.

Взеха да се препиратъ. Той каз-